

BIBLIA

A júniusi elmélkedéseket Sulyok Gábor (Budapest) készítette, a júliusiakat a székesfehérvári HB közösség tagjai, sorrendben Fekete Tibor és Zsuzsa, Magyar Laura, Singer József és Judit, Miklós Tibor és Tanos Gábor.

Június 4. – Pünkösdvasárnap – Jn 20,19-23 – A felülről nyitott ember küldetése

Elgondolkoztató, hogy a 4. evangélium szerzője Jézus életének csaknem minden jelentős eseményét szombathoz köti, így gyógyításai, templomi botránya, halála és küldetésének továbbadása, vagyis a pünkösd is szombatra esik.

A tanítványok értetlenül hallgatták Jézus közeledését a már-már túlzottan elkoptatott köszöntéssel: Béke veletek! Minden bizonnyal az Ószövetség békessége zümmögött a fülükben, ahogy Izaiásnál olvashatjuk: „Gyermek születik nekünk, a béke fejedelme nekünk! Uralmának és békéjének nem lesz vége nekünk”! (Iz 9,6) – Milyen jó, hogy bezárkóztunk. Ide nem jöhet be senki, még a zsidók sem. Igaz, hogy félünk tőlük, de az ajtó zárva van, és a békesség megmarad nekünk.

De vajon Jézus ezt bírta rájuk és ránk? Valami furcsa bizonytalanság lengi át a levegőt! Ez az, amit Jézus akart tőlünk? Bezárkózni és rettegni? Védeni, biztosítani magunkat? Aligha! De hát akkor mit?

Jézus egyre csak ismétli: „Békesség nektek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket!” – Békesség nektek! A tanítványok sem értették Jézus szavát, hiszen máskor világosan megmondta hogy nem békét, hanem kardot, tüzet akar hozni. Miféle békesség a küldetésünk? Mintha Jézus beszélt volna az ő békéjéről, amit a világ összes békéje sem adhat meg.

A Jézus szerinti béke az ember és az Isten újfajta, feltétel nélküli kapcsolatát jelenti. A béke lényege, hogy itthon vagyunk ebben azt istenes világban, békében vagyunk önmagunkkal, békében másokkal, és ezáltal békében Istennel! Nincs mitől félünk, mert a hit legyőzi a félelmet, és képessé tesz a szeretetre! A jézusi béke lényege a feltétel nélküli megbocsátás hite! Jézus nem azért jött, nem azért hirdette az Isten Országát, nem azért vállalta küldetésének szörnyű következményét, a kereszthalált, mert mi bármit tettünk volna ezért. Isten szeretetének nincsen miéértje!

Isten Országáa a lélek békéje és öröme (Róm 14,47). Ez a béke van ránk bízva.

Nem fojthatjuk bele Jézus békéjét egy zárt szobába, elkülönített steril világba. Nekünk a megbocsátásra épülő békességet meg kell hirdetnünk, mert ez a Pünkösd lényege. A mi békességünknek le kell döntenie az ellenségeskedést és a válaszfalakat (Ef 2,14), akár a másik ember felé, akár Isten felé épültek azok. Ki kell nyitni magunkat, és így fölülről nyitottan találunk utat Jézus békéjével mások felé.

Jézus békéje? Jézus békéje tüzet jelent (Lk 12,49), de csak akkor fog gyújtani, ha mi már égünk. El kell hitetnünk, hogy a jézusi tűz az egyedüli, amely igaz meleget tud hozni az életünkbe, és képes felmelegíteni az embereket. Küldetésünk, hogy az embereknek kedvet csináljunk körülülni a Jézus által hozott isteni tüzet, és egymástól elfogadni az isteni békejobbot.

Június 11. – Szentháromság vasárnapja – Jn 3,16-18 – Mi a mi isteni személyazonosságunk?

János számára jelentéktelen és súlytalan Jézus csodás, szüzi születése és származása; talán azért hagyja ki ezeket, hogy bosszantsa a zsidókat, hiszen Jézust mint az Isten küldöttét a botrányos hírű Názáretből származóknak mutatja be. Názáretből származni ugyanis egyet jelentett az erkölcsatlenséggel, a szodomai vagy gomorrai származással. János számára Jézus emberi voltát nem lehetett megkérdőjelezni, de bosszantotta, hogy nem tudja őt egyértelműen besorolni valamilyen kategóriába. Hol „Emberfiának”, hol „Isten fiának” nevezi, mintegy küszködve önmagával, meg korának szellemiségével, amely aligha tud mit kezdeni egy szürke názáreti tanítóval. Talán ugyanazon az úton jár, amelyen Pál szerint Isten a semminek látszót választja ki.

De a „megtestesülés”, a testi, emberi valóság elengedhetetlen volt, hogy a zsidók számára Jézus „a pró-

féta” lehessen, és megfeleljen a prófétai elvárásoknak: „Rügy fakad majd Jessze törzsökéből, rajta nyugszik az Úr lelke” (Iz 11,1-2). Persze a zsidó, emberi Jézus már kevésnek tűnt a kor hellenista, gnosztikus szellemiségének, ezért egy sajátos „Isten fia” jelenik meg Jánosnál. Ő az, aki az egyetlen utat és kapcsolatot hordozza testében. Ez az istenfiúság azonban nem öncélú, elsősorban nem Istenről szól, hanem rólunk, emberekről.

A jánosi evangélium egyik csúcspontja éppen a mai szakasz, amelynek nem az Isten fiának léte, emberré születése a lényege, hanem az „egyszülöttség”. Ez önmagában elégséges ok arra, hogy valaki evangéliumot, örömhírt adjon a kezünkbe. Nem az isteni család mikéntjéről, hanem Isten felülmúlhatatlan szeretetéről szól ez. Ki az, aki egyszülött, egyetlen gyermekénél is jobban szereti a másik embert? Egyedül az Isten, az az Isten,

aki mindeneket egyszülöttjeként fogad szeretetébe. Ő az, aki azért küldte Jézust, hogy ezt a mindent felülmúló szeretetet megmutassa nekünk.

Valamiféle belső küzdelem érződik a sorok mögött; az Ószövetség haragvó, büntető ítéletével az embert sokkoló Istenét akarja jól-rosszul felülírni a mindent felülmúló szeretetű, megértő új Istennel, aki Jézusban lett jelenvalóvá közöttünk. A mai ember éppen olyan zavartan áll Istenel szemben, mint annak idején a 4. evangélium összeállítója: Melyik az igazi Jézus-arc, melyik az igazi isten-arc? Jézus küldetése Isten „egyszülötti”, önmagát odaadó szeretetének világra hozása és ránk bízása.

Hogyan szeretem Istent? Mit vagyok képes feláldozni érte? Hogyan szeretem a másik embert? Mit vagyok képes feláldozni érte? Ez a mi önzonosságunk záloga!

Június 18. – Úrnappja – Jn 6,51-58 – Isten kenyere vagyok-e?

Ahhoz nem fér kétség, hogy a 4. evangélium mesteri módon össze- gyűjti mindazt a botrányt, ami Jézus fellépéséhez köthető. Talán ezeknek is a csúcspontja az, amikor Jézus önmagáról mint Isten küldöttjéről beszél. Ebbe illeszkedik bele a kenyér és vér evésének/ivásának a kafarnaumi zsinagógába elhelyezett, megdöbbentő gondolata. Meglehetősen furcsának tűnik, hogy a beszédnek csupán a tanítványai körében van bizonyos hatása, hiszen „néhányan ettől kezdve elmaradtak”. Ezzel szemben a názáreti zsinagógában csaknem meglincselik azért, mert magára vonatkoztatta az izajási ígéretet (Lk 4,28-29). Nagyon gyanús az, hogy testének és vérének kannibalizmusra hajazó ajánlását szinte kicsiny zúgolódással intézték el zsidó kortársai. A mózesi törvény ugyanis világos passzusban rögzíti: az ilyen embert el kell pusztítani, „mert semmiféle test vérért ne egyétek, mert

elke a vérben van – aki eszi, vesszen el” (3Móz 17,14).

Bár nem változtat a lényegen, mégis inkább tűnik valószínűnek a názáreti zsinagóga a mai evangélium helyszínéneként, hozzátevé, hogy a szöveg maga is több rendbeli zavarban van, hiszen tömegről beszél, ugyanakkor zsinagógáról. A mondanivaló pedig inkább a kenyérszaporítást mint előzményt tételezi fel.

Hogy a zsidó hallgatóság mire gondolt, azt ezek után nem nehéz kitalálni; a nehezebb, hogy mi magunk mit kezdünk az „én vagyok az égből leszálló kenyér” kijelentéssel. Az egyház gyakorlatába átültetett teológiai értelmezéssel tisztában vagyunk, hiszen hetenként felkínálja nekünk a szertartás: „Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem!” De vajon Jézus szertartást akart-e, vagy valami egészen mást? Vajon azt várta hallgatóitól, hogy a filozófia ingatag lajtorjáján felmászva

keressenek magyarázatot az értelmezhetetlen jézusi kívánságra? Jézus szándéka talán az lehetett, hogy napról-napra „beegyük magunkat az örök életbe”? Aligha hihetjük!

Világosan kell látnunk, hogy nem étkezési etikettet akart követőire, így ránk is bízni, hanem a jézusi, mindent odaadó élet mindenkinek valóságát akarta a lelkünkbe vésni, hogy amint az életünket jobbra el sem lehet képzelni kenyér és bor, test és vér nélkül, úgy mi legyünk az a kenyér és az a vér, amely nélkül ehetetlen, élhetetlen az élet.

Tegyük fel a kérdést: Az életünk, a jelenlétünk olyan nélkülözhetetlen a világnak, az embereknek, mint a jézusi kenyér és a másokért odaadott vér? Másoknak akarunk most kenyér lenni, vagy az egésszel csak az „örökségünkért” mesterkedünk? Ugy hiányzik Isten szeretete ebből a világból, mint egy falat kenyér! Én vagyok az a falat kenyér?

Június 25. – Évközi 12. vasárnap – Mt 10,26-33 – Isten verebe vagyok?

Talán ez a Mátéról nevezett evangélium legmeglepőbb gondolatainak egyike: Ne féljete a gehennától, a pokoltól se, sőt magától Belzebuttól se!

Zsidókból megtért keresztényeknek címzett evangéliumban meglehetősen meglepő az a keménység, amellyel szembeállítja a Jézus által megrajzolt, bizalomra és hitre épülő istenarcot az Ószövetségével, amely tele van félelemmel és fenyegetéssel. Mózes Istene még a nép biztatásaként is ezt üzeni: „Én, az Isten, féltékeny vagyok, fel ne gerjedjen az Úrnak, a te Istenednek haragja ellened, hogy el ne pusztítson a föld színéről” (5Móz 6,15). A vak is látja, hogy ez az Isten nem azonos Jézus Istenevel, akinek még az értéktelennek tűnő verebekre is van gondja.

Jézus világossá teszi, hogy a tanítványoknak egyértelműen választaniuk kell, hogy a valódi Istent vigyék az emberek közé, hiszen a két isten nem fér meg a világban, a földön és a

mennyben. Dönteniük kell: Vagy az egyik, vagy a másik, vagy a félelem, vagy a bizalom!

Nem véletlen az, hogy Pál sem tud szabadulni ettől az istenarcától, hiszen azt írja *biztatásként* a hallgatóinak, hogy „félve és reszketve munkálják üdvösségüket” (Fil 2,12). Péter meg ezt írja: „Szent félelemmel éljétek le vándorlástok idejét” (1Pét 1,17)! Pál tanácstalanságát mutatja az is, hogy mintegy egyidejűleg az ellenkezőjét is mondja: „Nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét félelemben éljétek” (Róm 8,15). „Isten nem a féltékenység lelkét, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk” (2Tim 1,7). – Ezek után mihez tartuk magunkat?

Érdekes példabeszéddel él Jézus. Melyik veréb kezd filozofálni a jövőjét illetően, melyik képes állandó félelemben élni? Jézus a megbízható Istent akarta ezzel a példázattal elénk állítani, azt, aki valóban sohasem

változik irányunkban, akire mindig számíthatunk. Neki nincsenek fenntartásai velünk szemben; ha az életünk két fillért sem ér, Ő akkor is szeret, és akkor is számíthatunk rá, ha a semminél is kevesebbnek érezzük magunkat. Amilyen tudattalan bizalommal élnek ezek a semmi madarak, akiket mi emberek észre sem veszünk, még a madarak között is a legjelentéktelenebbnek gondolunk, olyan tudatos bizalommal kell élnünk ahhoz, hogy Isten iránti elkötelezettségünk hihető legyen.

A jézusi élet kiindulópontja az a feltétlen bizalom, amely vonzóvá, érdekessé teheti azt, amit Jézus ránk bízott; Isten, a megbízható Istent. Ezt az ösbizalmat kell, hogy leolvassák rólunk, akár fülbe súgva, akár mindenki előtt, akár örömeink közepette, akár fájdalmas kínjaink között kell számot adnunk verébnyi hitünkéről, bizalmunkról.

Július 2. – Évközi 13. vasárnap – Mt 10,37-42 – Aki atyját vagy anyját jobban szereti...

A kisgyermek az, akit a legjobban szereti édesanyja, édesapja. Tőlük kapja a lelki és testi útravalót az élethez, ők adnak támaszt, kiindulópontot neki. Ők ismertetik meg Jézussal, az ő útjával.

A felnőtt élet felé közeledve a gyermek is ráeszmél, hogy keresztet kell vinnie az élete során. Nem hullik minden az ölébe, most már nem kap meg mindent a szüleitől. Az élet kereszttekkel jár, ehhez fel kell nőnünk,

meg kell tanulnunk a feladatok elfogadását, megoldását. Meg kell tanulnunk felállni, ha elestünk, ha elbukunk.

A Szentírás azt mondja, hogy „aki jobban szereti anyját-apját, az nem méltó hozzám”. Életünkben Jézus az első, a kiindulópont. Ezt nehéz megoldanunk, de tudatos és rendszeres gyakorlással visszatálhatunk hozzá, minduntalan újra kezdetünk botlásaink után.

Hétköznapijainkban meg kell tanulnunk minden emberben Jézus képességét meglátnunk. Komoly eredmény csak komoly befektetéssel, kitartással érhető el. A nagy célok nagy összpontosítással, lemondással járnak. El kell döntenünk: Mit akarunk? Kinek akarunk megfelelni? Mindenkinek? Ez biztosan nem sikerül... Szeretteinknek? Én vagyok a jóember... Istennek? Akkor most kit szeressek, mit tegyek?

Szerencsére szeretetet bárkinek, bármikor adhatok úgy, hogy nem fogy el. Aki tiszta szívvel tud egy pohár vizet adni, ugyanúgy jót tesz, mint aki

mindenét feláldozza. Nem a jutalom a cél, hanem a cselekedet.

*Tudok így élni, cselekedni? Cé-
lom, hogy ezt elérjem, megélejem?*

Július 9. – Évközi 14. vasárnap – Mt 11,25-30 – Édes és könnyű teher?

Az Atya és Fiú egysége csodálatos példa előttünk, szinte megfjejhetetlen. Az egészhez, a teljességhez szoktuk hasonlítani, valami olyan bensőséges-séghez, amelyet életünk során talán mi is átélhetünk, megtapasztalhatunk egy-egy szeretetteljes, hozzánk közel álló emberrel alkotott kapcsolatban.

Öröm, hogy Isten ránk figyel, az Atya megnyilvánul számunkra Jézusban. Jézus a befogadó, az Atya őt választotta ki, neki tárta fel önmagát, jóságát. Ő az isteni áthagyományozás küldötte. Üzenetét magától a szerető Istentől kapta, és ezt válogatás nélkül akarta megosztani minden emberrel. Ő tanúságtévő példa számunkra. Nyi-

tottsággal, szeretettel hív, vár mindnyájunkat, de csak akkor kerülhetünk hozzá közel, érhetjük el őt, érthetjük meg tanítását, ha mi is nyitottá, befogadóvá válunk. Elhagyjuk a sok és felesleges gátló tényezőt (hatalom, erőszakosság, vagyon, evilági siker, önzés, rossz szokások, stb.), lebontjuk a falakat, lerázzuk a terheket, és megnyitjuk a szívünket.

Jézus azonban nem egy partira, laza szórakozásra hív bennünket, hanem tanulásra, fejlődésre, munkára, „igavonásra”. Vajon édes és könnyű ez a teher? Néha igen, néha nem, kinek igen, kinek nem. Ezt mindenkinek magának kell megválaszolnia, az

Tényleg kemény ez a kérdés, de döntennem, döntenünk kell. Megéri!

adott élethelyzetében. Egyszer egy barátom azt fogalmazta meg, hogy a problémákat, feladatokat nem kell keresni, jönnek azok maguktól is. Az élet gyakran komoly kihívások, döntések elé állít bennünket, amelyek odaadást, lemondást, fizikai, szellemi, lelki erőfeszítést kívánnak tőlünk. Ezt csak akkor tudjuk hitelesen átélni és megcselekedni, ha az, amit teszünk, és amit a lelkünk diktál, harmóniában van egymással. Ez teremti meg bennünk azt az érzést és tudatot, hogy a „terhet” érdemes és fontos hordozni, hiszen az nemcsak nehézségekkel, de ajándékokkal is jár.

Július 16. – Évközi 15. vasárnap – Mt 13,1-23 – Példabeszéd a magvetőről

Jézus életével és tanításával a végtelen Isten megszólította az embereket, bennünket is. Erre a megszólításra különböző válaszaink lehetnek, és válaszunk nagyon függ saját egyéniségünkől, gondolkodásmodunktól, a ténylegesen megélt „csúcsértékünk-től”. Csúcsérték az, ami mindennél fontosabb nekünk, ami bármely döntésünket felülírja. Ilyen csúcsérték lehet jó esetben a szeretet, de sajnos lehet az anyagiasság, a hiúság vagy az önzés is. Ezért is kell rendszeres imával, elmélkedéssel, szentírás-olvasással, közösségi beszélgetésekkel, lelki-gyakorlattal, lelki vezetéssel a gondolkodásmodom tisztaságát, jézusi irányultságát fejlesztem, ellenőriznem.

Általános veszélyként leselkedik ránk az izajási jóvendölés a szembehunyásról és a nagyothallásról. Be kell vallanunk, hogy ezektől bizony mindnyáján sokszor szenvedünk, pedig nem is gonoszságból hunyjuk be a szemünket, csak kényelemből, a

kényes helyzetek, nehéz válaszok elkerüléséért. De sajnos ezek az esetek is a megtérésünk akadályozói lehetnek.

Érdekes kérdés, hogy Jézus miért példabeszédekben beszél, miért nem mondja meg egyszerűen „a titit”, hogy mi a jó, mi a rossz? Szerintem ebben részint pedagógia van, mert aki gondolkozik a példabeszéd értelmén, az már tett valamit az igazság megismeréséért, és a megértett tanítás kicsit már a sajátja, és ezért könnyebben azonosul vele, váltja életre. Másrészt viszont az Isten Országáa egykönnyen nem látható át számunkra, a mi nyelvünkön nem lehet egzaktul elmondani, ezért csak hasonlatokon keresztül érthetünk meg belőle valamit, de az egészet sem elmondani, sem megérteni nem lehet, ahhoz a teljes szívünkkel kell vele azonosulni.

Igazságtalannak tűnhet Jézus magyarázata, hogy „akinek van, annak még adnak, akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van”. Pedig ez a

kijelentés fontos üzenetet hordoz. Akinek nyitott szíve van, és őszintén tud érdeklődni, az még kap hozzá hitet, meggyőződést, ismereteket, támaszokat, barátokat, értelmet az életének, sőt örök életet is, szóval mindent, de aki elutasító, mindent jobban tudó, önző, semmihez saját magát hozzáadni nem tudó, az sajnos még a saját kis nyugalomát, komfortérzetét is elveszti.

Nagyon fontos még megfigyelni, hogy Jézusnak mennyire más a gondolkodásmodja, mint bármelyikünknek. A természet hozókat csoportosítja ugyan, de egy szóval sem dicséri a százszoros termést hozót a harmincszoroshoz képest. Csak mi akarunk aranyérmesek, ezüstérmesek lenni, nála mindenkinek saját magához képest kell termést hoznia, és neki éppoly kedves a kisebb termés is, mint a nagyobb. Tehát próbáljuk jó szívvel, örömmel megélni azt az életet, amit tudunk, s így lehetünk Istennek tetszők.

Július 23. – Évközi 16. vasárnap – Mt 13,24-43 – Nehogy a búzát is kitépjétek!

Furcsa világban élünk. Nem könnyű eligazodni. Elterjedt a „politikai korrektség”. Vezérlő elv lett, sajnos nemcsak a politikában, hanem a mindennapi életben is. Mit jelent valójában? Tégy úgy, mintha mindent másként látnál, mint amilyen valójában, tagadd a valóságot, hazudj!

Ez az a mentalitás, amely nem néz a dolgok mélyére, nem gondolja végig a történeteket... Mondja, amit várnak tőle. A kommunikációban szinte ter-

mészetes, de uralja a gazdaságot, és lassan átjárja mindennapjainkat is. Aki másként értelmezi a valóságot, aki másként gondolkodik, másként beszél, annak tartania kell attól, hogy kirekesztik. Alkalmazkodni kell, mert különben hátrányok érik a sorból kilógót.

A globalizált világállam eszménye nem egyeztethető össze a hagyományaira építő, ember léptékű világlátással. A nemzet, a család, a vallás túlha-

ladott fogalmak lettek. A manipulatív, irányított beszéd igyekszik elsöpörni a lokális gondolkodást.

Furcsa világban élünk! Nem könnyű eligazodni. E világ hatalmasságainak erős törekvése elfedni a helyes utat.

Jézus megígérte övéinek az Igazság Lelkét, amely elvezeti őket a teljes igazságra. A Lélek örökre velük, bennük lesz. A Lélek által lesz Jézus a tanítványokkal, ott, ahol ket-

ten-hárman együtt lesznek az ő nevében. Ez segíti világos látásukat. A Lélek ereje hatja át övéit, amikor evilágban ténykednek: bizonyosságot tesznek, küzdenek.

A Lélek által Isten állandóan az igazságot akarja közölni velünk. Ezzel szemben a világ valóságos maffi-

ának bizonyul az igazság eltemetésében.

A Lélek eszünkbe juttatja, feleleveníti azt, amit Jézus tanított. Új tanításokat is kinyilvánít, segít választ találni az újabb problémák megoldására. A teljesség felé vezet. Az igazság mindenkor éppen elérhető teljes-

ségét, az akkor birtokolható szintézist segíti megteremteni.

Van tehát eligazodási lehetőségünk! Csak ráfigyelés kell!

Hogyan próbálok eligazodni a világban? Figyelek a bennem élő Lélekre? Baráti közösség segít megmaradni az igaz úton?

Július 30. – Évközi 17. vasárnap – Mt 13,44-52 – A gyöngyön át nézve mindent másképp látunk

A mai evangélium három példázatot már csak tanítványainak mondta Jézus, akik számára még érthetőbben próbálta megvilágítani az Isten Országának mibenlétét. Az első példázatban a kincs megtalálója éppen haza is vihette volna a kincset. De akkor nem válna világossá számunkra, hogy csak az olyan kincs jelképezi az Isten Országát, amiért mindenét odaadta a tulajdonosa. A második példázatban szereplő gyöngy számomra átlátszó, mint a kaleidoszkóp gyöngyei, kristályai. Ezáltal nemcsak maga a gyöngy szép és megunthatatlan, hanem minden azzá válik, aminek a fénye áthatol rajta. Ez a „gondolatkíséret” talán még plasztikusabban kifejezi a gyöngy birtokosának örömet, látásmódjának megváltozását. Úgy képzelem, hogy nem otthon akar ülni, „ket-

tesben” a gyöngyével, hanem kíváncsi arra, hogy milyen az egész világ – most már a gyöngyön keresztül szemlélve.

Vizsgáljuk meg alaposabban, hogy pontosan mi is hasonlít Isten Országához a három példázatban! Az elsőben a kincs, a másodikban a gyöngyöt megtaláló személy, a harmadikban a háló, vagy még inkább annak szétválasztó funkciója, „tette”. Mondhatnám, egy kis keveredés támadt hirtelen, hiszen nyelvtanilag hol az alany, hol az állítmány, hol pedig a tárgy jelképezi Isten Országát. Bulányi Gyurka bácsi emlékezetes elemző módszere azonosítja a vonatkozás (cselekvés) első, második és harmadik pontját (lásd pl. „Merre menjek”, 11/d. pont). Ha ezt a módszert próbálom alkalmazni, akkor úgy is fogal-

mazhatok, hogy Isten Országáa a vonatkozás első, második és harmadik pontjaként is megjelenik. Úgy tűnik, mintha meghaladná ezt az értelmezési keretet, mintha ellenállna a „definiálási” törekvésünknek. Talán nem is véletlen ez az ellenállása, talán Jézus tényleg azt szeretné, hogy inkább „ráérezzünk az ízére”, mint megértjük.

Úgy mondják, hogy amikor egyé válik a szemlélő, a szemlélt dolog és maga a szemlélés aktusa, akkor bekövetkezik a megértés, a megvilágosodás. Talán Jézus három példázatának is egyé kell válnia, „fedésbe kell kerülnie” bennünk. És amikor egyé válik az alany, az állítmány és a tárgy, amikor a szívünkkel látunk, akkor értjük meg Jézus mondanivalóját.

F E L M É R É S

Tisztelt Olvasóink!

Az „Érted vagyok” szerkesztői szeretnék felmérni a folyóirat világhálós kiadásának hatékonyságát, ezért arra kérik a nyomtatott változat olvasóit, hogy az alábbi kérdésekre adott válaszaikat küldjék el elektronikus levélben a főszerkesztő címére (gromonandras@gmail.com).

1. Használ-e világhálós kapcsolattal rendelkező számítógépet, maroktelefon vagy böngészővel rendelkező könyvolvasót?

- igen
- nem

2. Szeret-e képernyőn olvasni?

- egyáltalán nem
- ritkán
- csak ha nincs nyomtatott kiadás
- gyakran
- ha csak lehet, képernyőn olvasok

3. Milyen gyakran látogatja meg a folyóirat elektronikus kiadását az „Érted vagyok” (www.ertedvagyok.hu) vagy az Országos Széchényi Könyvtár (<http://epa.oszk.hu/html/vgi/kardexlap.phtml?id=2395>) honlapján?

- soha
- ritkán
- minden szám megjelenése után
- havonta
- hetente

4. Ha bármilyen okból nem jutna hozzá az „Érted vagyok” nyomtatott kiadásához, áttérne-e a világhálós elektronikus kiadás olvasására?

- nem
- talán
- valószínűleg
- igen

Válaszaikat előre is köszönik:
a szerkesztők